

Oikeuslaitosten turmeltuneisuus

I

Yhdysvaltain oikeuslaitokset ovat tähän mennessä säästyneet arvosteluilta. Se pyhä, likipääsemätön sädekehä, jolla ne ovat olleet ympärikiedottuna, on suojannut ne melkein kaikilta paljastuksilta, paitsi mitä sosialistiset puhujat ja kirjottajat ovat niihin käsiksi käyneet. Mutta nyt tulee niidenkin vuoro. Ei kuitenkaan ilman vastaväitteitä ja pyhää kauhua niiden taholta, jotka ovat oman etunsa vuoksi ensin saastuttaneet oikeuslaitokset mitä ilkeimmällä saastalla ja sitte kietoneet ne likipääsemätömällä ja koskemattomalla pyhällä, johon rupcaminen muka saattaa vakaan ja hyvän yhteiskuntajärjestyksen vaaranalaiseksi ja anarkian vallitsevaksi. "Oikeuslaitos, tuomioistuin, on ylin laitos, johon kansa keskinäisten suhteidensa ratkaisemiseksi viime kädessä vetoa. Täytyy ehkä tämä yksi laitos valtiopuolustamme kolmiosaisesta jaotelmasta säilyttää arvosteluilta ja hyökkäyksiltä, ettei kansan luotto siihen ja usko oikeuteen ja sen mukana oikeudentunto hukkaannu." Tämä on yksi julkeudesta kuvaavimpia väitteitä, joita oikeuslaitosten koskemattomuuden puolesta julki tuodaan: Ei saisi tehdä kysymystä oikeuslaitosten, tuomarien, oikeudenmukaisuudesta ja oikeudentunnosta, ettei kansan oikeudentunto katoaisi! Se jo yksinään todistaa, että tämän nostamattoman verhon tausta on kaikkea muuta kuin puhdas.

Tätä verhoa on nyt ryhtynyt nostamaan eräs pitkän kokemuksen omaava lakimies yhdessä tämän maan kuuluisimmassa kuukausjulkaisussa. Connolly on hänen nimensä. Onko hän ryhtynyt tähän paljastukseen kaikkiällä Amerikan elämässä nähtävänä olevalla bisnestarkoituksella, eli ei, jätämme tässä arvaamatta. Mutta jokatapauksessa on hänen kirjoituksillaan arvonsa. Alussa tekee hän muutamia väitteitä:

Köyhälle ja vaikutusvallattomalle käräjäoikeudelle käy enemmän ja enemmän vaikeaksi saada tuomioita suuria korporatsioneja vastaan vaikka hänen vaatimuksensa olisi oikeutettukin.

Itsenäisen lakimiehen aikakausi on mennyttä, sillä korporatiolaki miesten vaikutusvalta oikeuslaitoksiin on turmellut ammatin.

Jokainen lainlaatijakuntain puolelta tehty yritys oikeuslaitosten tutkimiseksi on salaperäisellä tavalla vaimennettu.

Korkeimpien oikeuksiemme päätöksiä on etukäteen valmistettu, vieläpä sanasta sanaan kirjoitettu rautateiden ja toisten suurien korporatsioonien virastoissa.

Liittovaltioiden tuomareita on niin epärehellisiä, että heidät jo aikoja sitte olisi pitänyt asettaa syytteeseen — ellei sekin olisi toivoton ja saamaton parannuskeino.

Nämä tuomarit istuvat yhtenäisen oikeutta korporatsioneja

vastaan, joissa heidän poikansa
tahi lankonsa pitävät korkeapalk-
kaisia virkapaikkoja.

On sattunut että sellainen tuomari istuu jakamassa oikeutta,

ja sitte ollessaan korporatsionia
edustavana lakimiehenä vaatineet
oikeudelta oman päätöksensä ku-
moamista.

Oikeuslaitosten turmeltunei-

Oikeus on tasapuolisuuden nimessä sokea sorrettuja kohtaan.

joka on itse syyteenalaisena
varain kavalluksesta.

On tuomareita, jotka tuomari-
na ollessaan ovat tulkinneet (kir-
jottaneet) lakia yhdellä tavalla

suus ei rajotu mihinkään vissiin
paikkakuntaan tai valtioon, vaan
on vallitsevana maan äärestä
toiseen. Korporatsionien tanssi-
tettavat nuket istuvat tuomari-

istuumella niin hyvin idässä kuin lännessä.

Ja yhdessä valtiossa julistetun puolueellisen ja väärän laintulkinnan vaikutus ei rajoitu ainoastaan siihen valtioon, vaan sitä käytetään osviittana kaikkialla.

Jokainen ylemmän oikeuden tuomari, joka tulkitsee jonkun lainkohdan, saa tämän tulkintansa painatettua ja julaistua yleisillä varoilla ja jokaisen lakimiehen, tuomarin tai maallikon on otettava tästä osviittaa kuin laista.

Ja epärehellisesti laaditut, usein suoranaisesti ostetut, korporationeja hyödyttävät päätökset ja tulkinnot ovat juuri niitä, joita tuomarit kaikkialla, missä se on korporationeille edullista, seuraavat.

Ainakin 50 pros., jos ei enemmän, nykyisin oikeuksien noudattavissa olevista laeista ovat täten syntyneitä, ja vaikuttavat meidän jokapäiväiseen elämäämme.

Politikka Montanan oikeuslaitoksissa.

Connolly kertoo:

Lakimiestoimen harjoittajana, virkapaikan ehdokkaana ja Butten (Mont.) yleisenä syyttäjänä tulin näkemään politiikkoneiston työskentelyn ja tietämään ne voimat, jotka toimivat tuomarien ehdokasnimityksien takana. Uudelleen ja uudelleen näin puoluekokouksien "pakattuina" nimittävän tuomariehdokkaita valtion suurimman kärjäjäkävijän eduksi.

Luin oikeudenpäätöksiä, jotka hämmästyttivät minua kukoistavan sanahelinän sivumäärittäi-

sen paljouden alle peitetyn pyöreän logiikkansa puolesta. Ensin en tietänyt — mitä sittemmin tulin tietämään — että nämä päätökset olivat ostettuja ja markkinapaikalla maksettuja. Vastahakoisesti aloin ajattelemaan, että meidän aikuisemmat Amerikan lainkirjottajat, kuten Chancellor Kent, jonka periaatteille minun oma käsitykseni antoi tunnustuksen, olivat joko ylevämpiä henkilöitä, jotka eivät olleet olleet ihmisten tai lakimiesten parissa, tahi että lakitiede oli paljon puhtaampaa heidän päivinään kuin minun.

Näin viisitoistatuhatta työläistä ajettavan pois työstä talven selkään, että saataisiin valittua korporatsioonille mieluiset tuomarit.*)

Edustin kerran yhtä korporatsioonia, joka omisti tuomarin, jonka edessä kärjää käytiin. Kuulustelun kuluessa hän antoi niin edullisia välipäätöksiä, että voitin helposti epävarman jutun. Jos olisin edustanut jotain toista, olisi nämä edulliset välipäätökset kielletty minulta.

Tiedän erään tuomarin, jota ostajat hätyyttivät kuin villipe-toa ja viimein saarsivat yhteen hotellihuoneeseen, jossa illasta aamuun kello kuuteen koettivat hieroa hänen kanssaan edullista kauppaa oikeudenpäätöksestä, josta viimein lupasivat \$250,000.

Olin kerran lakimiehenä jutussa — koskeva joitain kaivos-

*) Sama on tapahtunut äskettäin. Eräs kupariyhtiö ajoi pois työstään suuren joukon työläisiä sentähden kun ne viime edellisissä kunnallisvaaleissa valitsivat useita sosialisteja valtuustoon.

omistuksia. Vastustajamme takana tiedettiin julkisena salaisuutena olevan Amalgamated kupariyhtiön. Kun jutun todistukset oli esitetty oikeudelle, neuvoi tuomari valamiehistöä päättämään minun puoltani vastaan. Se teki n'in. Kun tuomari julisti senmukaisen päätöksen, oli hän juovuksissa. Kaksi tuntia sen jälkeen, vielä samassa tilassa ollen, syleili tuomari minua kadulla ja selitti, että hän tiesi minun puoleni olleen oikeassa — että hänellä itsellä oli ollut samallinen juttu ennen ajettavanaan — mutta "liian monet nyörit" pitivät häntä kiinni ja hänen täytyi päättää minua vastaan.

V. 1895 tapahtui Buttessa dynamiittiräjähdyksessä, jossa kuoli 60 henkilöä ja 300 loukkaantui. Räjähdyksainetta oli säilytetty vastoin lain asetuksia, mutta vuosikausia kestäneen käräjäoikeuden jälkeen kukaan kärsineistä tai heidän sukulaisistaan ei saanut korvausta, eikä asianomaisia räjähdyksaineen lakivastaisesti säilyttäjiä tuomittu rikoksestaan.

Tiedän erään varakkaan miehen, joka menetti omaisuutta noin \$100,000 arvosta ylioikeuden päätöksen johdosta, joka hylkäsi vetoamisen hänen jutussaan, sentähden kun hänen lakimiehensä unohti seurata oikeuden neuvoa vetoamiselostuksensa laatimisessa. Jos tästä kukaan oli rangaistava, niin oli se ylioikeuden lupakirjalla tointa harjoittava lakimies, eikä hänen klienttinsä. Mutta sattui niin, että mies, jonka omaisuus oli kysymyksessä, oli lainlaatijakunnan jäsen. Clark puumasi

juuri silloin itseään Yhdysvaltain senaattiin, joka puumi tuli hänelle maksamaan miljoonan dollaria. Michelle selitettiin, että jos hän lupautuu äänestämään Clarkin puolesta, niin voittaa jutunsa. Hän vastasi olevansa jutussaan oikealla puolella ja luottavansa oikeuden rehellisyyteen, ja selitti ei äänestävänsä Clarkia. Hän hävisi jutussaan.

Eräässä murhajutussa Montanan ylioikeus kumosi alemman oikeuden päätöksen sen perusteella, että muuan sen määrittely oli erheellinen. Jalkeenpäin havaittiin, että ylioikeuden tuomari, joka kirjotti ylioikeuden mielipiteen tästä, oli ennemmin alemman oikeuden tuomarina ollessaan kuitenkin neljä kertaa antanut sanasta sanaan samalaisen määrittelyn neljässä eri murhajutussa!

Muutamia Washingtonin oikeuksien päätöksiä.

M. J. Gordon oli ennen Washingtonin ylioikeuden tuomari. Ollessaan siinä toimessa kirjoitti hän useita päätöksiä, jotka olivat suuresta hyödystä rautatieyhtiöille ja muille korporationeille. Lakimiehet muualla ulkopuolella valtion pettyivät uskomaan, että nämä päätökset olivat rehellisiä ja oikeusistuimet kautta koko pohjois-lännen käyttivät näitä osviittanaan.

Yksi näistä päätöksistä on tämä: Lainlaatijakunta laati lain, joka sääsi, että jos jonkun henkilön kuolema tapahtuu toisen huolimattomuuden tai väärinteon kautta, "hänen omaisensa tai persoonallinen edustajansa" voi

nostaa korvausvaatimuksen kuolemanaiheuttajaa vastaan. Henkilön omaisilla tarkoitetaan laissa niitä, jotka perivät kuolleen. Persoonallinen edustaja on testamentissa määrätty tai oikeuden määräämä pesänhoitaja. Lakimiehet

Ensimmäisessä tämän lain alaisessa oikeusjutussa Gordon päätti, etteivät kutkaan muut kuin kuolleen henkilön leski tai lapset voi nostaa korvausvaatimusta. Kuolleella henkilöillä on saattanut olla äiti tai sisar elä-

“Vuosikausia kestäneen käräjöimisen jälkeen kukaan kärsineistä tai heidän sukulaisistaan ei saanut korvausta.”

ja tuomarit saattavat olla erimielisiä perijöistä; mutta mahdotonta on olla eri mieltä “persoonallisesta edustajasta” lain määräämässä tarkoituksessa.

tettävänä, mutta nämä eivät ole oikeutettuja korvaukseen. Tämä vapautti työnantajan kaikesta vastuunalaisuudesta nuoren miehen tapaturmaisen kuoleman

suhteen, olipa työnantaja kuinka selvästi syyllinen tahansa. Olla perheellinen mies, tarkoitti tämän päätöksen mukaan mustalle listalle joutumista. Varsinkin rautatieyhtiöt ja suuret korporatiorit valitsivat työhönsä etupäässä nuoria miehiä. Kysyä sopii: Kuka hajottaa kodin? Gordon erosi myöhemmin tuomarivirastaan ja otti vastaan Great Northern rautatieyhtiön asianajajan toimen.

Eräs mies nimeltä W. A. Harris kuletutti joitain kotitaloustarvikkeita rautateitse. Ne rikkoutuivat matkalla. Hän vaati Great Northern-yhtiöltä korvausta yksitoista tuhatta dollaria, eli tavaroitten arvon. Alempi oikeus päätti hänen hyväkseen, ja ylioikeus vahvisti alemman oikeuden päätöksen neljällä äänellä kolmea vastaan. Harris sai rahat.

Säännöllisissä oloissa olisi jutun pitänyt päättyä tähän, kun kerran asianomaiselle vaatijalle oli rahat maksettu. Mutta niin ei käynyt.

Useimmilla ylimmillä oikeuksilla on tapa myöntää lupa jutun uudelleen käsittelyyn. Kun asia on loppuun käsitelty ja päätetty ylimmissä oikeudessa, on asianomaisten lakimiehillä oikeus ehdottaa jutun uudelleen käsittelyä sen perusteella, että oikeus on tehnyt lakivirheen tai väärin käsitellyt jonkun tärkeän seikan. Kyseessä olevassa tapauksessa oli juttu kuitenkin ulkopuolella oikeuden päätösvallan, sillä Great Northern yhtiö oli jo suorittanut vaaditun korvauksen. Rautatieyhtiö kuitenkin vaati jutun uudelleen käsittelyä.

Ei Gordon, joka edusti rauta-

tieyhtiötä, eikä rautatieyhtiö välittänyt tuosta yhdestätoista tuhannesta, mutta he tahtoivat ylioikeuden laintulkinnan muutettavaksi rautatielle edulliseksi tulevien juttujen varalle, että alimmat oikeudet, jotka seuraavat ylimmän oikeuden päätöksiä ja laintulkintaa, päättäisivät seuraavissa jutuissaan rautatien hyväksi.

Gordon puhui Milo A. Rootille, joka oli ylioikeuden tuomari ja joka oli tuon rautatielle vastaisen päätöksen kirjottaja ja Gordonin hyvä ystävä. Root myöntyi perumaan edellisestä mielipiteestään ja äänestyksestään, ja niin saatiin jutun pää auki.

Root kirjoitti sitte toisellaisen oikeudenpäätöksen ja lähetti sen Gordonille. Gordon, luullen, että tämä toinen päätös oli hyväksytty oikeuden pöytäkirjaan, häitäntyi kun tämäkään päätös ei tulkinnut lakia niinkuin hän sen halusi. Hän kirjoitti Rootille tästä. Root vastasi, että päätöstä ei oltu vielä esitetty ja kehotti Gordonia tapaamaan häntä Seattlessa, jossa antoi Gordonin kirjoittaa päätöksen sellaisen kuin haluaa. Gordon kirjoitti ja lähetti sen sitten Great Northern rautatieyhtiön päälakimiehelle W. R. Beggille, St. Pauliin, ilmoittaen hänelle, että hän Gordon, oli sen kirjoittanut, ja pyysi Beggia sähköttämään "tyydyttävä", jos päätös oli hänen mieleisensä. Kirjeessään mainitsi Gordon vielä, että tällainen päätös olisi meille "suuresta arvosta tulevissa tällaisissa tapauksissa" ja että "on erittäin tärkeää 9 p:nä käsitellä olevaa jotenkin suurta juttua varten, että laki tässä kohdassa

on ratkaistu etukäteen." Begg sähkötti "tydyttävä".

Ja sellaisena kuin Great Northern-rautatieteyhtiön lakimies sen kirjotti ja saman rautatieteyhtiön päälakimies sen hyväksyi, löytyy tämä päätös Washingtonin valtion ylimmän oikeuden pöytäkirjassa.

Myöhemmin joutui Gordon syytteeseen rautatieteyhtiön varojen kavalluksesta. Häntä vastaan nostettiin kahdeksan kantetta. Oli jotenkin julkisesti tiettyä, että hän oli kähveltänyt jotain kahdeksankymmentä tuhatta dollaria. Tämä juttu nostettiin vain Gordonin maineen valkasemiseksi ja raukesi sikseen, kun rautatieteyhtiö ei antanut millään uhalla todistuksia häntä vastaan. Rautatieteyhtiön

presidentti Hill väitti, että hän ei tiedä mitään Gordonin kavalluksista eikä hänen suhteistaan tuomari Rootin kanssa. Hill lupasi, valallansa ja kunniasanallaan vakuuttaen, kutsua kokoon rautatienjohtokunnan ja kehoittaa sen luovuttamaan todistukset Gordonia vastaan, mutta johtokunta kieltäytyi tekemästä niin.

Tuomari kehotti asiaa kuulustelemaa valamiehistöä ratkaisemaan asian siten, että Gordon on syytön. Se teki työtä käskettyä. Tuomari vielä paransi päätöstä, julistaen, että "M. J. Gordon ei ole syyppää rikokseen, josta häntä syytetään."

Gordon sai siten jatkaa lakimiestointaan Tacomassa, ja Rootilla on vielä parastaikaa laki-asiomisto Seattlessa.

